

ха. По едно време откъмъ гората се зачу нѣкакъвъ шумъ. Изведнажъ Филипъ подскочи, направи знакъ на другитѣ да мълчатъ, послуша се — и зашепна:

— С-съ! Не мърдайте!... Споменахъ мечка — и ето ти я! Я погледнете!

Нѣкъде наблизу се чу пръшене на сухи клонки и тежко сумтене. Мравки полазиха по снагата на Здравка. Двамата горски стражари веднага легнаха по коремъ и запълзѣха нататъкъ. Здравко се мжчеше да види — но изпърво всичко се мрежеше предъ очитѣ му. Едва следъ малко съзрѣ въ мрачината между дърветата една рунтава голѣма мечка, и до нея — нѣщо друго, по-малко, кето се клатѣше наоколо ѝ.

Стражаритѣ бѣха изпълзѣли вече напреде и приближаваха дветѣ животни. Изведнажъ мечката изрева дебело и хукна, после поспрѣ, обърна се, изрева още веднажъ и се скри вдънъ гората. Стражаритѣ се завтекоха, изправени вече, и обиколиха отдалечъ малкото животно. Но докато приближатъ, то успѣ да се покатери низко на единъ боръ и почна да квичи високо, остро, отчаяно, като че викаше за помощъ. Нѣкъде далечъ, въ дълбочината на гората се отзова дебело мечката, и отново всичко заглъхна.

Следъ нѣколко минути стражаритѣ донесоха при Здравка

едно мъничко, обезумѣло отъ страхъ мече, голѣмо като куче, което продължаваше да квичи и върти очи.

— Избѣга... майка му избѣга, — думаха стражаритѣ засмѣни. — Ама синчето го хванахме...

Сетне се опжтиха всички къмъ лесничейството и скоро цѣлото малко селище въ планината се събра около плененото животно.

*

До вечерята Здравко се занимаваше само съ мечето.

Забрави всичко друго — и книжки, и играчки, и мулето, което яздѣше. Направи легло отъ шума, клонки и папратъ въ единъ жгълъ на стаята, сложи една възглавница. Донесе му диви круши, хлѣбъ, месо, сипа му дори и малко медъ. Но мечето не легна, не хапна нищо, само стоеше изправено до стената и скимтѣше жално. Така мина вечерята. На сутринята, щомъ стана, Здравка отиде пакъ при него. Храната си стоеше непобутната, но сега животно, навѣро бѣше уморено — бѣ седнало и все така тихичко квичеше.

— Татко бе, защо не ще да яде? — попита синътъ на лесничея.

Бащата го погледна, поглади го по главата и се усмихна.

— Ами тебе да те откраднатъ отъ насъ, да те заведатъ далечъ, да те затворятъ — добре ли ще ти бжде? Ще ядешъ ли?